

קרשי המשכן והבדלים והעמודים והאדנים נחן להם
ארכטס עגלות:

יא. אדם כי יקריב דמשהוקם המשכן הולכרו
לדני הקרבנות: יין ושכר אל תשת. שמאלתו

הים נאסרו דהא כבדא
אהל מועד חלה רחמנא
ובצמח אין איסור לשחוי
יין להקריב וכמ"ש הרמב"ן
בפ' שמעני: אשר ישחט.
דכו ביום נאסרו הכמות
כדאיתא בשבת פ"ו:

קדושים חכיו. שחובין זה
הלכות כהנים וכן בפ' אמור
אל הכהנים ומפני שבו
ביום החקקו לפטורה הולכרו
לכודע קדושתן: וישלחו מן
המחנה. שבו ביום הקבטו
שלש מחנות וחשיב לה נמי
בגישין ס': בהעלותך. לפי

שבו ביום התחילו להדליקה:
קח את הלוי. ^{לפי חזקוני} הולכה לנו

ביום שחקקו לשיר: ויקחו
אליך פרס אדומה. וקודם
לכן לא יכלו לעשותה
דנעיק וזהו אל נכח פני
אהל מועד ובירושלמי פ"ג
דמגילה תניא באלה בניסן
הוקם המשכן ושני לו
נשרפה הפרה: על הים.

שהוא קפץ ראשונה לחור
הים כדאיתא בסוטה ל"ו:
וטו כתיב וקרבנו. דעל
הראשון היה לרץ לכתוב
קרבנו ועל האחרונים
וקרבנו וברכה מסיים הכי
העלה עליהם הקב"ה כאלו
כולם הקריבו ביום ראשון
וביום אחרון שאין זה גדול
מזה עוד אמרין ההם ד"א
למה נאמר בנחשון וי"ו
יתירה וכן עתודים מלא

עבודתם באהל מועד אמ' ופקדת
משמרת בני מררי קרשי המשכן וגו'
(שם ג לו):

יא. ויאמר ה' אל משה, חמשה עשר
פעם נדבר עם משה ביום אחד
ואיזה זה יום הוקם המשכן. ואילו הן
אדם כי יקריב מכם קרבן, צו את
אהרן, קח לך עגל, יין ושכר אל
תשת, איש איש מבית ישראל אשר
ישחט, כמעשה ארץ מצרים, קדושים
תהיו, אמור אל הכהנים, וישלחו מן
המחנה, כה תברכו, קח מאתם, נשיא
אחד ליום, בהעלותך, קח את הלויים,
ויקחו אליך פרה אדומה: ויאמר ה'
אל משה נשיא אחד ליום נשיא אחד
ליום, אמר להם משה לכולכם נאמר
די שתקריבו אבל לא נאמר די מי
מכם יקריב ראשון. נתנו עיניהם
בנחשון אמרו זה קדש שמו של
הקב"ה על הים והוא ראוי להוריד
השכינה והוא מכם יקריב ראשון
לכך נאמר המקריב ביום הראשון
נחשון בכלם כתיב קרבנו ובו כת'
וקרבנו בכלם כת' עתדים חסר ובו
א"ה"ח 1667803 כת' עתודים:

יג. קערת כסף, מה ת"ל אחת מזרק
כסף מה ת"ל אחד אלא מלמד
שהן מקדשין את הנופל לתוכן
ונפסלין בטומאה ובלגינה ובמחוסרי
כפרה וכה"א קערותיו וכפותיו

כנגד ששה בנים שילאו מנחשון וכל אחד היה לו ו'
מעלות ע"כ ועוד דרים החס בצמח פנים:

יג. שהן מקדשין את הנופל לתוכן. דרים אחת המיוחדת
והיינו כלי שרת פירוש שיש להן דין כ"ש

שמחקדש מה שנגנב לחוכה
שלא יפדה לעולם כדילפינן
בזבחים פ"ו מדכתיב כל
הנוגע בהם יקדש: ונפסלין
בטומאה וכו'. כיון שנתקדש
בכלי שרת הרי הוא נפסל
בטומאה ובלגינה כדאיתא
במעילה ט': וכי בהן היו
מנסכין. והלא בקנים היו
מניחין איתא:

יז. והיה קרבן כולן שזה.
שכל אחד כיון מדעתו
להביא קרבן כזה: ארבע
שמחות. ובש"ס וזבחים ק"ב
תני חמש שמחות וחשיב נמי
בן צנה משוח מלחמה והוא
פנחס ותנא דהבא נראה
דס"ל כמיד בזבחים ק"א
דלא נחכה פנחס עד שהרג
לומרי או עד ששם שלום
בין השבטים וא"כ לא היה
באותו יום משוח מלחמה
דהלא לא נחכה עדיו
ולמשוח מלחמה אין ממין
אלא כהן: עורי לפון ובואי
חימן וכו'. כדדריש ברבא
עורי לפון זו עולה שגשחת
בלפון ובואי חימן אלו
שלמים שגשחתם בדרוס
הפיחי גני זה אהל מועד
יזלו בשמיו זה קטרת הסמים
באחי לגני אחותי כלה זה
יום שמעני:

יח. למה כתיב ביששכר
הקריב. הקריב יתירה
דה"ל לכחוב קרבנו קטרת
כסף כמו באיך: שהוא בן

וקשותיו ומנקיותיו אשר יסך בהן (שמות כה כט) וכי בהן היו מנסכין והלא כבר נאמר
ואת קשות הנסך (במדבר ד ז) ומה אני מקיים אשר יסך בהן אלא מלמד שהן מקדשין
את הנופל לתוכן ונפסלין בטומאה ובלגינה ובמחוסרי כפרה:

יז. זה קרבן נחשון. מניין אתה אומר שכולן נתנדבו מעצמן והיה קרבן כולן שווה ת"ל
זה קרבן נחשון זה קרבן נתנאל זה קרבן אליאב זה קרבן אליצור. באותו היום ראתה
אלישבע בת עמינדב ארבע שמחות ואבל אחד, ראתה יבמה מלך אחיה נשיא בעלה כהן
גדול שני בניה סגני כהונה ואבל אחד על שני בניה. על אותו היום הוא אומר עורי צפון
ובואי חימן הפיחי גני יזלו בשמיו באתי לגני אחותי כלה (שיר השירים ד טו, ה א):

יח. ביום השני הקריב נתנאל בן צוער למה כתיב ביששכר הקריב לפי שהקריב שני למלך מפני
שהוא בן תורה והוא שנתן עצה לשבטים שיביאו עגלות וכה"א ישיב ושמרון (דה"א ז א)